

REDACCIO :
Josep PALLACH
Rue Gaston-Mangin
Bât. B - Esc. 5 - Ap. 53
MONTGERON (S-et-O).

ADMINISTRACIO :
M. MIQUEL

26, rue des Potiers — Toulouse (H.-G.)
C. Ch. Postaux : 1792-75 - Toulouse

Endavant

FEDERACIÓ
DEMOCRACIA
SOCIALISME

MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

La lluita per la democratització

A DESGRAT DE LA REPRESSIO, LES LLUITES OBRERES I DELS UNIVERSITARIS DE BARCELONA EXPRESSEN LA VOLUNTAT CATALANA DE LLIBERTAT. — 15.000 CIUTADANS MANIFESTEN CONTRA LA DICTADURA I PER LES LLIBERTATS NACIONALS I SOCIALS, PROTESTANT CONTRA L'EXILI DE L'ABAT ESCARRÉ. — EL GOVERN HA DE REOBRIR LES FACULTATS. — EL S. E. U. FEIXISTA HA DEIXAT D'EXISTIR.

Editorial

L'onada que remou les capes més conscients del moviment obrer i del món intel·lectual, estudiants i professors, té una direcció definida : la democratització real del país. La dictadura lliura un combat per evitar-la. Utilitza la repressió com quan deté els treballadors de la Comissió obrera o tanca las facultats. Fa servir també les promeses, com quan demana per boca de « Arriba » una « oposició que controli i vigili el govern » — o invita els delegats universitaris a Villacastin per discutir amb el Movimiento.

Pero la repressió topa amb dificultats : tots els Sindicats Obrers Lliures d'Europa i del Món han protestat contra les detencions de Barcelona. Alertats per l'Aliança Sindical Obrera, els dirigents sindicalistes exclouen al franquisme del Mercat Comú i el denuncien a les Nacions Unides. L'eficàcia de les protestes ve demostrada per les onze alliberacions ja obtingudes. Altres seguiran inevitablement.

També en el pla universitari la repressió suscita la protesta de tots els medis intel·lectuals europeus, estudiants i professors. El règim avui no pot permetre's, a Barcelona o a Madrid, els discursos violents, les amenaces o les provocacions que a Astúries, per exemple, semblen a l'ordre del dia.

Pero el « diàleg » amb l'oposició per ara no és més que una enganyifa. « Arriba » cita com a exemple els països democràtics. En efecte, aquest és el problema : hi ha una oposició legal als

El divendres, 26 de Març, després de les lluites obreres, després d'un mes de lluites d'estudiants a l'Escola Industrial, a les Facultats, als carrers de Barcelona, més de quinze mil catalans es reunien al Centre de Barcelona per demanar — per exigir — el retorn de l'Abat Escarré. A la Plaça de San Jaume, al Carrer Ferran, a la Plaça del Rei, els homes i dones de Catalunya reclamaven en realitat la llibertat nacional que els opressors ens han confiscat però que sabrem reconquerir. Malgrat les violències, els cops de porra, els lladrucs falangistes insultant els «perros catalanes», els crits de Llibertat! i de Visca Catalunya! que tantes vegades han ressonat per aquells indrets no pogueren ésser ofegats. Barcelona, com a Ponze de setembre, com a la manifestació de la Comissió Obrera del Febrer, reafirmava les seves tradicions i restava a l'avantguarda en la lluita per la democràcia i per les llibertats nacionals i socials.

Durant més d'una setmana la repressió contra els nostres estudiants fou la resposta. Però la continuïtat en l'esforç, la solidaritat dels universitaris peninsulars, ha fet cedir el govern. Es un primer pas. Altres seguiran. En les properes victòries Catalunya amb la seva classe treballadora al davant, afirmarà, com sempre, la seva voluntat.

països democràtics i és aquesta legalitat de la oposició — o oposicions — la que dona el caràcter democràtic al règim. El problema a la península és instaurar aquest règim democràtic. Unes condicions fonamentals són l'establiment de llibertats i entre aquestes la llibertat sindical, el dret de vaga, la llibertat d'associació i d'expressió, etc., etc. Com s'establiran aquestes llibertats a Catalunya ?

Per nosaltres la cosa es clara : en funció de la lluita real per la democratització. Aquesta lluita, a l'Universitat, s'expressa a través dels delegats de facultat que són elegits pels estudiants. Als Sindicats aquesta lluita passa pel triomf dels delegats obrers elegits pels treballadors. Són els delegats obrers els que han de dirigir els Sindicats, com són els de-

legats universitaris els que han de dirigir les Associacions d'Estudiants. La cosa es clara.

No és fàcil però en el camp del treball on interessos molt poderosos estan en joc. El capitalisme espanyol està acostumat, des de fa 25 anys, a un moviment obrer sotmès. Si ha de deixar anar les regnes voldria almenys un sindicalisme dividit. Cal ésser conscients d'aquest fet : el triomf de la democràcia a la península, el triomf del socialisme democràtic un dia passa per la llibertat sindical però passa també, igualment, per la unitat sindical, per la força unida i democràtica dels sindicats obrers. L'Aliança Sindical Obrera de Catalunya ho sap : al costat del seus germans d'Espanya farà triomfar aquesta voluntat.

La Crisi de l'Arrós

Com en tants altres aspectes, l'incapacitat de les actuals estructures de l'Estat espanyol en resoldre els problemes dels ciutadans es fa ben patent; en el cas concret del camp l'inèrcia es fa fins i tot tràgica.

Avui és encara una vegada més als valencians, tot i la nostra « prosperitat », als qui ens pertoca sofrir-ne les conseqüències. I si la base de la nostra prosperitat és la terra, també és ben cert que precisament aquí trobem les primeres fallides.

L'arros és amb la taronja i les fruites el tercer pilar de l'economia del País Valencià. Ocupa a una important part de la població activa de l'agricultura, i també algunes de les comarques més poblades i de major cultiu intensiu, no sols del conjunt hispànic sinó també d'Europa: Horta de València, Ribera Baixa, i gairebé tota la lleixa de costa des de Sagunt fins a Gandia.

A conseqüència de la Guerra Civil, del tancament econòmic de la segona guerra mundial i la postguerra següent, el cultiu de l'arros s'estén a d'altres llocs del país per tal d'alimentar el mercat interior i posteriorment — anys 50 — sortir a la competència per mitjà de tractats favorables a l'exportació amb altres països consumidors d'aquest producte — Itàlia i Japó, principalment —. Coneixem aleshores una època de preus alts i d'eufòria del arrossers, que dura aproximadament fins l'any 1957, en que l'entrada al mercat de la producció d'arros del Baix Guadalquivir, i el « Plan Badajoz », junt amb la formació del M.C.E. fan pensar en una possible crisi. Unes tímides solucions sobre la limitació de l'àrea de cultiu i una posterior estabilització del mercat internacional fan que la situació es mantinga.

Ara bé la situació, per falsa, devia canviar forçosament, i les solucions en no ser definitives tenien que fallar. I és així com actualment la pressió conjunta de tres factors condueixen a la crisi per la que travessa el cultiu de l'arros:

1. Excessiva acceleració de l'expansió de l'àrea de cultiu — degut sobretot a la plena producció del « Plan Badajoz » —.
2. La carència gairebé absoluta de crèdits electuats als plantadors.
3. Finalment el canvi del panorama internacional del Mercat arrosser, que fa que s'acumulin excedents de producte dintre del país sense possibilitats de sortida.

Davant d'aquesta situació l'Estat ha reaccionat de nou amb més tímides mesures parcials, tal com l'intentar portar a l'efecte la fixació de l'àrea de cultiu, disposicions que d'altra banda no s'han

portat a terme en el cas concret del « Plan Badajoz », ja que constituïrien en gran manera la destrucció de les transformacions que ell mateix ha fet sense tenir en compte cap estudi seriós de la realitat i l'efectivitat d'aquestes.

La Banca privada no fa gens de cas als agricultors que demanen crèdits per a un producte tan problemàtic com ho és avui l'arros, i aquests s'adreçaven fa unes setmanes a les organitzacions estatals, per mitjà de la Federació Sindical d'Agricultors Arrossers, demanant crèdits a baix interès que els permetessin almenys la venda d'un 60 % de la producció.

També per mitjà d'aquesta Federació demanen els llauradors que l'Estat es faci càrrec dels excedents al preu del mercat interior, per tal de mantenir aquest preu i evitar el colapse definitiu.

Quan en un situació com la que

travessem els pobles hispànics en aquest moment, apareixen símptomes tan cars de protesta és per què la situació és realment greu. No cal dir que les propostions dels llauradors són modestes; encara més però, ho han estat les mesures del Govern que s'ha limitat fins ara a no dir res. Mentrestant els excedents de la passada collita segueixen acumulats i açó suposa aproximadament més d'un 8 % d'interessos i de peses anuals per al seu manteniment, despeses i interessos que hauràn de pagar els agricultors, naturalment.

Tanmateix la situació de l'assalariat del camp en aquest sector s'agreuja: parament, manca de jornals adequats i finalment de nou s'obre el torrent migratori des de les nostres comarques « riques » cap a les terres d'Europa Occidental.

Pau VILAPLANA.

APUNTS PER UNA NOVA ESTRATEGIA

La incorporació de noves generacions al combat polític s'està realitzant no sense provocar una crisi que afecta directament als esquemes tàctics i la estratègia. La tònica de les noves actituds es « de punt de partida », d'iniciació d'etapa, deixant tot el lastre de la guerra civil i les seves conseqüències psicològiques o complexos nascuts d'un fenomen tan violent i confús. Aquestes línies que segueixen són una mostra més de la nova consciència i d'un punt de vista jove. Estaran, així sí, plenes d'indecisions, dubtes, inexperiència, mes, a l'ensens, seran relexe d'una esperança i una fe en el treball quotidià i en l'acció realista.

SUPOSTOS GENERACIONALS

Avui, a l'any 65, tres generacions estan situades enfront de la mateixa problemàtica. Les diferències són notables. Els enfrontaments, no ideològics simplement, revelen d'una forma crua que entre unes i altres generacions hi ha una autèntica barrera d'incomunicació; que una diferència radical de veure les coses les separa. Dins d'un mateix camp, socialista o d'esquerres, per exemple, la línia que separa als « que van fer la guerra i hi tingueren responsabilitats » dels que no la feren, o eren massa joves per a intervenir-hi intensament, és radical; salvant, es clar certes excepcions. El fet en sí pot tenir múltiples causes; els efectes, però, són visibles: frustra-

cions, culpabilitat o recriminacions als « altres culpables de la pèrdua de la guerra... » sectarisme, dogmatisme, etc.

Nosaltres, els que som fills d'aquests « 25 anys » no acceptem el tipus d'estratègia assajat fins ara. L'esquema típic, fill de l'exili, és inadequat i àdhuc ha enfortit el franquisme perquè ha viscut d'esquena a la realitat.

OPOSICIO I OPCIONS CONCRETES

Com que la normalització de la vida política no es un fet imminent, la qual cosa no significa que algunes transformacions no puguin produir-se, aleshores ens resta revisar el supost tàctic o l'esquema estratègic a seguir. Per un costat es proposa mantenir, o millor renovar, el plantejament clàssic ja d'oposició, concentrar l'acció política en una integració dels grups en un front anti-feixista. Per altre costat ens proposen delimitar una sèrie d'opcions concretes, es a dir un catàleg precís d'objectius expressat en termes de planificació.

No és que pretengui dir que cal fer un programa electoral, una aliança parlamentària, això seria candorós i ingenu. Parlo de superar un plantejament de crítica i d'oposició sistemàtica, cosa que és aprofitada per la propaganda franquista, a base d'un anàlisi solidari dels problemes (co que comporta temps i treball) per tal de poder presentar tot un esquema de realitzacions possibles, fàcilment compro-

(Passa a la pàg. 3)

Records d'ahir

Pau Casals i l'Associació obrera de concerts

Fa vuitanta vuit anys que en aquell petit poble de El Vendrell va néixer el Mestre Pau Casals, Casals és l'home digne, el català exemplar que a l'exili representa a tot un poble que manté alta la bandera de la seva llibertat.

Pau Casals, és el símbol de Catalunya, per això tots els catalans, el vènrem i l'estimem.

Jo, al llarg camí de la meua vida, he tingut la sort de conèixer i fer bona amistat amb tres vendrellers, els quals són orgull de Catalunya.

ANDREU NIN

Socialista revolucionari: tota una vida al servei de la classe treballadora i dels pobles oprimits del món.

Com a bon català, va ésser opositor a la política nefasta de Stalin, per aquesta causa amb dificultats va poder sortir de Rússia, però Stalin com a bon Dictador no perdonava, i va aprofitar la guerra civil Espanyola, per què els seus esbirros — professionals pagats — assassinesin en uns funebres calabossos d'una presó

de Madrid, a aquell home bó, generós i altruista que tenia un sol gran defecte: viure i treballar per què els obrers de Catalunya i del món, vi-quess'n com a persones humanes i civilitzades, no com esclaus d'un capitalisme decadent.

PAU PADRÓ

Per Andreu Nin vaig fer gran amistat amb Pau Padró, un pagès culte i intel·ligent, un dels dirigents més capaços i de més seny que tenia l'Unió de Rabassaires de Catalunya. Un altre socialista — també d'El Vendrell — que com a bon pagès, tenia un visió clara de tots els problemes del camp. Padró no era idealista ni intel·lectual a la manera d'en Nin, però la seva gran experiència feia que sentís la tragèdia dels nostres camperols i enfoqués totes les necessitats dels pagessos des d'un angle de reivindicacions i de construccions socials.

Serà interessant llegir el treball d'en Bardiri Juscafressa « El moviment social de la pagesia catalana durant el mandat de la República 1931-1936 », treball que ha guanyat el premi Serra i Moret, en els darrers Jocs Florals de la Llengua Catalana, presidits pel Mestre Pau Casals i celebrats a Perpinyà. Veurem si en aquest treball literari hi són recollides les magnífiques idees que tenia Pau Padró sobre el camp català, ja que projectes i idees seves varen sortir en Decrets de la Generalitat de Catalunya.

Per Pau Padró, vaig conèixer i estimar el Mestre Pau Casals que va néixer en el poble d'El Vendrell el dia 29 de desembre de 1876, en una casa del carrer Santa Ana, en la façana de la qual hi havia una placa de pedra: *Casa nadiua de Pau Casals, gloria del món musical, homenatge de Catalunya, any 1927.*

A l'entrar en El Vendrell les forces feixistes, el primer que varen fer va ésser destruir aquesta placa que tot un poble havia dedicat a un dels seus fills més il·lustres.

Casals no volia que a Catalunya, la bona música només fos escoltada per la gent rica la qual tenia possibilitats de tenir llotja en el Liceo, i per això va fundar l'Associació Obrera de Concerts que l'any 1927 tenia 3.500 aliats i va arribar a tenir-ne 35.000 a tot Catalunya.

Nomes es podien inscriure els assalariats i la quota era de sis pessetes l'any, dotze concerts pels diumenges al matí.

« Un concert per cinquanta cèntims? » — deien els obrers —

I què en podran donar ?

L'associació es formà, la gent s'hi inscriu amb estranyesa.

« Voleu dir que es realitzarà ? ».

Arriba el primer concert. No hi havia localitats de preferència. Els obrers scian a les llotges, a les butaques de pati a l'amfiteatre, als llocs que volien ocupar, a mesura que entraven al Palau de la Música Catalana. La sala s'omplia de joves i de noies ben vestits, en actitud correctíssima i presentava un aspecte molt brillant. Pels passadissos hi havia gent dreta, immòbil, silenciosa. Tots eren Socis, Eren a casa seva. Aquell concert era el de la seva entitat.

« Quan va sortir Pau Casals l'ovació fou d'entusiasme, frenètic i delirant. I, durant el concert no s'havia observat mai a Barcelona un tal silenci. Quin terror per la música ! ; Quin respecte per l'executant ! Quasi acabà, aquella multitud dreta, aclamant a Casals, transportada per aquell — impuls d'instint cap a la bellesa — era el més exaltant dels espectacles, Casals saludava emocionat. L'ovació era tan poderosa, tant perllongada, que Blanca Selva exclamà adreçant-se a Joan Font president de l'entitat: **ES VEU QUE SON MANS QUE TREBALLEN** ».

Pau Casals ! Moltes felicitats us desitjem, avui i sempre.

Florenci GUIX.

Escandol a la Crida de les Falles

MES DE 5.000 VALENCIANS
D E M A N E N
QUE ES PARLI EN VAENCIA

Aquest any les Falles començaren amb un escàndol monstre, en el moment de la Crida. Enguany, i com que els parlaments començaven en castellà, s'originà una xiulada expantosa i el públic exigí que és parlés en la llengua del país. El president de la Junta ho feu així, la fallera igual. L'alcalde no volgué fer-ho i el públic no el deixà parlar. Les transmissions de radio foren suspeses. La premsa ensinistrada per Fraga no ha dit res del fet.

EL DEGA DE LA FACULTAT
DE LLETRES DE VAENCIA
D I M I T E I X

Miquel Tarradell, Degà de la Facultat de Lletres de Valencia ha presentat la dimissió del seu càrrec. Aquesta decisió fou imposada pel governador civil Sr Antonio Rueda. Els estudiants i els professors de la Facultat es solidaritzaren amb el Degà — al qual, dies abans, el governador civil havia prohibit fos elegit membre de la Junta de la Casa de Catalunya a Valencia per considerar-lo « desafecto ».

VAGA A SAGUNT CRISI A ALCOI

Els treballadors metal·lúrgics de Sagunt han fet vaga per obtenir millors salaris. A Alcoi, on 19 treballadors foren condemnats fa poc, els salaris del tèxtil i a les fàbriques de paper són de 700 pessetes per setmana.

Apunts per una nova estratègia

(Vé de la pàg. 2)

bables, davant de les realitzacions del franquisme. Un pla no tre que oposariem a la propaganda oficial. Que els nostres pobles no cegin en nosaltres a uns homes « anti » unes abstraccions ideològiques, sino a uns equips capaços de realitzar unes transformacions de les institucions industrials, agràries, polítiques, culturals.

El que sembla adequat està bastant illun de les conclusions dels congressos, que no són més que producte d'un tira i aflluixa i no una adequació a les realitats del país. Tampoc, és clar de les afirmacions com allò « el ejército será el pueblo en armas ». Tot això es simple folklore i d'això el poble n'està tip.

Un socialisme nou, desmitificat deu

tendir cap a una renovació practica de la estratègia. A situar-se en el camp « concret », tots plegats, catalans, castellans, bascos, gal·lecs, valencians...

LA NOVA ESTRATEGIA

Es cert que elaborar una nova estratègia no serà fàcil. L'esquerra està dividida, els complexos encara són vius. La confusió existent sembla insuperable, i el plantejar-se la renovació de la estratègia suposa també abordar el problema de las relacions amb els comunistes desprovists de prejudicis, amb l'equip directriu que resta dominat pels que van fer la guerra. En fi, tantes i tantes dificultats podriem trovar... això, però, l'únic que significa és que hi ha molta feina a fer. I quel cal fer-la desseguida.

Les lluites dels treballadors i dels universitaris

Les detencions dels treballadors de Barcelona foren per evitar la manifestació que malgrat tot va fer-se. Més de 5.000 obrers manifestaren davant la « Casa Sindical » reclamant els seus drets : sindicats lliures, dret de vaga, augment de salaris. La repressió suscità desseguida la protesta internacional : l'Aliança Sindical Obrera va alertar els dirigents sindicalistes del món que enviaren, per tots els mitjans, la seva protesta i manifestaren la seva solidaritat : la C.I.O.S.L., la C.I.S.C., la F.I.O.M., Force Ouvrière de França, la C.F.D.T. francesa, la I.G., Metall alemanya, etc., etc. Onze treballadors foren posats en llibertat. Però encara resten a la presó : Pere Rica, Angel Alcazar, Lluís Moscosos, Angel Domenech, Angel Gracia, Joan Navarro, Joan Sanchez, Joan Folgh, Ferran Valladosera, Bernard Garcia, Lluís Cabrito. Tots aquests treballadors han d'ésser alliberats ! A les fabriques i arreu de Barcelona ha de continuar la pressió per obtenir la llibertat dels detinguts que no han comès cap altre delictes que d'exigir uns drets reconeguts a la Carta dels Drets de l'Home.

L'ACCIO DE LES COMISSIONS OBRERES

L'acció de les comissions obreres no es parará. A Madrid la Comissió de la Metal·lúrgica ha adreçat una Carta al cap de la Secció Social demanant que els « sindicats » ajudin els repressaliats pels patrons, que defensin els jurats d'empresa que son sovint, també, sotmesos a les repressalies patronals, que es convoqui una assemblea d'enllaços i jurats per discutir les reivindicacions obreres. A Catalunya, malgrat la repressió, l'acció solidària continua. L'A.S.O. ha publicat un manifest adreçat als estudiants on diu : « la liberalització no vindrà gratuïtament, com ve la primavera. Les llibertats s'aconsegueixen amb esforç, lluitant amb sofriments. I per això un demanem que us solidaritzeu amb la lluita dels treballadors ».

L'ACCIO DELS DELEGATS UNIVERSITARIS

Els estudiants de Barcelona, com els de València — com els de Madrid o de Bilbao han lluitat en efecte a primer pla. Des del primer moment les assemblees lliures d'estudiants catalans anunciaren el trencament amb el S.E.U.; afirmaren la necessitat de sindicats d'estudiants, independents de l'estat i dels partits, i estigueren al costat de l'enviat de l'U.N., E.F. que vingué de França expres a aportar les salutacions dels estudiants del país veí (de tots els estudiants i no

pas dels comunistes únicament, com preté la premsa del Sr Fraga)

LA REUNIO DE BARCELONA

Es a Barcelona que tingué lloc finalment la reunió dels delegats de les universitats que refusaren l'enganyifa de Villacastín i precisaren que són els seus delegats. La posició dels estudiants catalans, com la dels valencians era i és clara : cal crear una confederació que agrupi les representacions universitàries elegides lliurement pels estudiants. Aquesta és la veritable posició democràtica.

OBRERS I ESTUDIANTS PER LA DEMOCRACIA I LA LLIBERTAT

Contra aquesta acció estudiantil el govern reaccionà primer amb la repressió, tancant de nou les Facultats i fent perdre als estudiants els drets de matrícula. El manifest de l'A.S.O. tenia així una confirmació esclatant : els treballadors, igual que els estudiants tenen un combat real a lliurar. Es el combat per la democratització de la societat espanyola — fins a obtenir un govern que respecti la voluntat dels ciutadans.

Primer de Maig d'afirmació obrera

Arreu de Catalunya continua el combat proletari. A Tarrassa, a Sabadell, a totes les zones del Textil els obrers refusen de pagar les conseqüències de la crisi que ni el govern ni els patrons no han sabut preveure o remeiar. Demanen treball, salaris decents, escoles pels fills, llibertat sindical. Com a la Metal·lúrgia i al Transport, a Indústries Químiques, a l'Electricitat o a la Banca. A les Fàbriques Pirelli, a Hispano-Olivetti, a Elizalde, a Aismalibar els treballadors han afirmat les mateixes exigències, que l'Aliança Sindical recull en els seus manifestes.

Augment de salaris ! Sindicats obrers ! Dret de vaga ! Llibertats democràtiques !...

Arreu de Catalunya la veu poderosa del poble treballador reafirmarà les seves reivindicacions, en aquest Primer de Maig del 1965, preludj de properes victòries !

Société Générale d'Impression
Toulouse

Le gérant . A. IBORRA

PREMI RAFAEL CAMPALANS

INSTITUIT en memòria del que fou director de l'Escola del Treball de Barcelona.

DESTINAT a una obra d'assaig, investigació o aportació documental sobre qualsevol aspecte del moviment social i obrer en terres catalanes.

CONVOCAT per VERRIE, Editor per concedir-lo per primera vegada el maig del 1965 a la més interessant de les obres presentades reunint les condicions d'ésser :

- 1) originals i inèdites,
- 2) redactades en llengua catalana,
- 3) d'una extensió mínima de 125 folis escrits a màquina i a doble espai (aproximadament 250.000 espais),
- 4) trameses per correu certificat en original duplicat — amb la signatura autògrafa de l'autor i amb indicació dels seus noms i adreça — abans del 15 d'abril del 1965, a la secretaria del Premi (VERRIE, Editor, Travessera de Gràcia 314, Barcelona).

DOTAT amb vint i cinc mil — 25.000 — pessetes en concepte d'acompte sobre el 10 % del preu de venda al públic de l'obra premiada.

ATORGAT per un jurat que constitueixen :

Pau Vila, que actuarà de President,
Heribert Barrera, Edmond Vallès, Joan Reventós
i Pau Verrié, que actuarà de Secretari.

La presentació d'una obra al Premi, significarà per part del seu autor l'acceptació implícita de :

- a) la resolució del jurat,
- b) la cessió de l'original i drets d'edició de l'obra (compresos el dret de traducció i opció preferent a eventuals reedicions) a VERRIE, Editor, si fos premiada.
- ! c) la concessió, si no ho fos, d'una opció de sis mesos, a partir de la data d'atorgació del Premi, a VERRIE, Editor, per a la seva publicació.